

NAŠE KNĚŽSTVÍ A JINÉ OTÁZKY

CHIJOKE NWAUCHE

(Konference Kunčice pod Ondřejníkem, říjen 2013)

Bratře, říkal jsi, že nemáme být novou denominací nebo novým hnutím. Znamená to tedy, že se budeme jen sdílet o tom, čemu věříme, s ostatními bratřími v jiných církvích nebo denominacích, abychom je povzbudili, aby šli dále za Pánem? Nebudeme mít nějakou skupinu, ve které budeme kázat, ale spíš budeme ti, kteří budou chodit do jiných společenství nebo za jinými lidmi?

Já se dívám na církve trochu jinak. Neznamená to, že nemůžete přivést některé lidi do vašeho shromáždění. Nemyslím si, že když zvete lidi do shromáždění Patmos, vytváříte tím denominaci. Na druhou stranu, když někdo pozve vás, můžete jít do jiného shromáždění a zvěstovat to, co vám Bůh dal, a požehnat jim. A pak když uslyší, mohou vyjít. Toto není denominace. Bůh nás během let posílal na různá místa. Byli jsme v anglikánské církvi, v letničních církvích. Není to chyba, můžete jít tam, kam vás Bůh povolá. Ale když tam jdete, musíte vědět, kde je hranice, za níž v jednotě s nimi nepůjdete, kdy už nejste do nějaké míry s nimi jedno. Vím, kde moje společenství s nimi končí.

Místní
shromáždění
nemá samo
o sobě život.
Denominace si
žije vlastním
životem.

Víte, je rozdíl mezi denominací a shromážděním. Když mluvíme o shromáždění, mluvíme o shromáždění Božího lidu na nějakém určitém místě. To místní shromáždění nemá samo o sobě život. Denominace si žije vlastním životem. Když Boha odstraní, denominace bude nadále fungovat. Ale podívejte se na nás, co tu jsme – kdyby tady Bůh nebyl, tak bychom zemřeli, rozpadne se to, protože tomu chybí hlava. Dokážete ocenit ten rozdíl?

Takže církve ve smyslu denominace si žije svým vlastním životem, má vlastní strukturu, a tak nepotřebuje Boha k tomu, aby mohla fungovat.

Kdyby někdo například řekl, že dnes ráno bude bratr Burt prorokovat, jako prorokoval včera a předevčírem, byl by mimo, protože bratr Burt dnes neprorokoval. Musíme se vyvarovat rutiny. A mimochodem, i slovo poslední doby se může stát rutinou. Rutina se různými způsoby vkrádá do shromáždění poslední doby. Místní shromáždění by měla být spontánní, vedená Božím duchem, citlivá na Božího ducha. Někteří si možná můžou myslet, že na takových shromážděních bude chybět řád, že nastane zmatek, ale to tak není. V Božích věcech je vždy pořádek. Ale ten pořádek je v duchu. A když budeme hledat, rozpoznáme tento druh řádu, způsob fungování, který Bůh ustanoví vždycky, když se spolu potkáme. Ale v denominaci je předepsáno, jakým způsobem je třeba fungovat. Denominace, to je vlastně takové nastavení mysli, že starší mají kázat, starší se mají modlit, starší mají dělat všechno – a tímto přemýšlením se vytváří duchovní a laici.

Denominace,
to je vlastně
takové
nastavení
mysli.

Některé doktríny říkají, že Ježíš byl posledním knězem a Jeho smrt na kříži byla poslední obětí. Proč tedy Bible o nás ve Zjevení říká, že jsme kněží? Co je tedy naše role nebo způsob, jak bychom měli fungovat jako kněží, a jak se naše fungování odlišuje od Ježíšovy oběti na kříži?

Pokud tomu dobře rozumím, tak odpověď by byla taková, že Ježíšova oběť na kříži, jak se o tom píše v Židech, byla dokonalou obětí, takže není potřeba nějaké další oběti. Jak Bible říká, první a poslední Adam.

Jaká je tedy naše role jako kněží? Ve Starém zákoně byli kněží synové Aronovi. Kdo je knězem v Novém zákoně? „Synové Kristovi.“ Ještě nějaká odpověď? „My.“ Máme dva kandidáty, Ježíše Krista a nás samotné. Ježíš už svoji část dokonal. V Janovi v druhé kapitole, na počátku služby Ježíše, Ježíš řekl: „Zrušte chrám tento, a ve třech dnech

zase vzdělám jej.“ Říkali Mu: „To je chrám, který stavěli čtyřicet šest roků, a ty říkáš, že ho postavíš za tři dny?“ Ale Bible říká, že mluvil o chrámu svého těla.

Kdo je tím chrámem v Novém zákoně? My jsme tím chrámem. Ježíš je také součástí toho chrámu. On je Hlavou. Jak to víme? V Efezkým v 1. kapitole se píše, že Ježíš je Hlavou Těla, resp. On je Hlava a my jsme Tělo. Je tedy jedno Tělo, a to Tělo je Kristus. Kristus je to Tělo, které Bůh nechává povstat na zemi. Toto tělo Kristovo by měli být lidé svatyně

Ježíš dělal
všechno, co
dělalo radost
Otcí.

svatých. Každý, kdo chce být součástí těla Kristova, musí chodit ve zkušenosti svatyně svatých. Když přišel Ježíš na zem, chodil ve zkušenosti života ve svatyni svatých a byl nám příkladem. Tak jako říkáme o stánku, že je vzorem, předlohou. Je to stejné slovo. Naším vzorem je Kristus, který chodil ve svatyni svatých. Písmo říká, že Bůh byl v Kristu Ježíši, tedy že Bůh byl v člověku. To je význam slova Immanuel. Ježíš byl příkladem Immanuela – Bůh, který se zjevil v lidském těle. V Židům se píše, že Ježíš byl knězem podle řádu Melchisedecha. Co tedy Ježíš dělal? Píše se, že dělal všechno, co dělalo radost Otcí. Jeho život byl obětí. Celý Jeho život byl obětí. Když se potkal s lidmi nebo s nimi byl, všechno, co dělal, bylo obětí.

Otázka, kterou si v tuto chvíli klademe: „Co bych já měl činit jako kněz?“ Na tuto otázku odpovídá Římanům 12:1. Píše se tam, abychom „*vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou*“. Co je tedy oběť, kterou bychom měli přinést? Chvála a uctívání. Je uctíváním, o kterém mluvíme, to, když tady chválíme? Ježíš říká, že vždy činí věci, které těší Jeho Otce. A přesně v tom tkví náš problém. Protože máme život v církvi a pak ten druhý život. To je problém, který mám já. Když jsem ve shromáždění, žiju církevní život, vím, co se sluší, a jakmile vyjdu dveřmi, přepnu do toho druhého života. Myslím, že právě toto v nás Bůh chce na této konferenci změnit. Protože moje celé bytí je Božím chrámem.

Bible mluví o tom, že za Ježíšem přišel člověk a říká: „Co mám činit, abych mohl vejít do království Božího?“ Ježíš mu odpověděl: „Musíš milovat Pána, svého Boha, celou svojí duší, celou svojí myslí

a celou svojí silou. Vším, čím miluješ, vším miluj Boha. To je první a největší přikázání. O tom mluví zákon a proroci.“

My jsme dosud nebyli schopni přepnout ze starozákonního uvažování na nové, protože ve Starém zákoně jste nepotřebovali zapojit mysl. Nepotřebovali jste emoce na to, abyste mohli obětovat. Ale tady Ježíš říká, že obětí je vaše mysl. Věci, nad kterými přemýšlím, to jsou ty oběti. Moje myšlenkové pochody. Moje city, moje reakce, moje touhy, moje vůle, to je oběť v Novém zákoně. To, jak žijeme, to znamená realita našeho života je jiná než to, co nás Ježíš učil.

Bůh říká: „Chci tě poznat, protože chci v tobě bydlet“

Realita našeho života je jiná než to, co nás Ježíš učil.

Druhé přikázání zní: „A miluj svého bližního jako sebe sama.“ Je-li moje přemýšlení dokonalé, čisté, ani myšlenky o mém bratru nemůžou být nečisté, protože stejně jako přemýšlím nad sebou, tak budu přemýšlet i nad svým bratrem. A to je ta oběť, o které mluvíme. Oběť vnitřního člověka. Další Písmo, které to potvrzuje, říká: „Učiním novou smlouvu a v té smlouvě vložím do nich, do jejich bytí svůj zákon.“ Starý zákon byl napsán na deskách kamenných, ale nový zákon je napsán na deskách srdce masitých. (2Kor 3,3) Takže starý zákon byl mechanický a neosobní, ale nový zákon je osobní. Bůh k vám přistupuje jako k jednotlivcům, osobně. Bůh přistupuje osobně k mým myšlenkám a mým citům, mým reakcím, ke všemu. To jsou věci, které jsou reálnou obětí. A Bůh říká: „Chci tě poznat, protože chci v tobě bydlet, v tobě přebývat. Všechny věci, které s tebou souvisí, chci znát a chci je změnit podle svého vkusu.“ Je to stejné, jako když se přestěhujete do nového domu – všechno tam změníte, přizpůsobíte svým potřebám.

Třetí verš, který o této oběti mluví, je verš o oběti smíření nebo pokojné oběti. (Lev 3,1) Vzpomeňte si na to, jak jsme zmiňovali sedm funkcí duše a říkali jsme, že jedna z nich je kněžství, že duše je knězem. Ve Starém zákoně byly dva druhy oběti. Jedné se říkalo pokojná oběť a druhé zápalná oběť. V zápalné oběti bylo ohněm spáleno celé zvíře. To byl soud ohněm. Byla to oběť v ohni. Co to reprezentuje v Novém

zákoně? To je otázka. Druhá je pokojná oběť. Pokojná oběť se skládala ze čtyř nebo pěti částí. Jednalo se o obětování tuku. Tuk mluví o přebytku. Z nadbytečného jídla se tvoří v těle tuk, že ano. To mluví o věcech, které jsou v našem charakteru nadbytečné. O excesech, výkyvech a přebytcích v našich touhách a emocích, v naší osobnosti. Zahnuje to rovněž národní tradice, kmenové zvyklosti, rodinné a kulturní záležitosti. Vše, co se pojí s naším zaměstnáním, povoláním. Když jste doktorem, máte určitý kodex, podle kterého byste se měli chovat, oblékat, mluvit. Všechno to jsou zbytečnosti, ty v Kristu nepotřebujete. Ambice, vaše cíle, kariéra, kam směřujete, to jsou věci, které jsou přebytečné. Protože Bible říká, že ten, kdo jde do války, se nezabývá přízemními věcmi tohoto světa. To nepotřebujete.

Ambice, vaše
cíle, kariéra,
kam směřujete,
to jsou věci,
které jsou
přebytečné.

Dalšími částmi pokojné oběti byly játra a ledviny. Víte někdo, co tyhle dvě věci představují? Játra a ledviny? Četl někdo z vás Shakespeara nebo klasiky? Co tam tyhle věci znamenají? Játra a ledviny? Játra i v běžné společnosti reprezentují emoce a touhy. I v angličtině se říká, že někdo nemá játra na to, aby něco udělal, a znamená to, že nemá odvahu nebo sílu něco udělat. Ledviny reprezentují hluboké stránky lidské mysli. Proč tedy Bůh požaduje ledviny a játra? Proč ne hlavu a plíce? Proč ne ucho a jazyk? Protože je to symbolické. Bůh tedy mluví o emocích a touhách a říká, že to jsou věci, které musíme Bohu obětovat. Pokojná oběť je tou nejvyšší obětí. V Přísloví se říká: „Synu, dej mi svoje srdce.“ David byl mužem podle Božího srdce. Bible mluví o tom, že Bůh požaduje pravdu v našich vnitřnostech. (Žalm 51) Co jsou vnitřnosti? Játra a tuk. V Ezechielovi se v 8. kapitole píše o lidech, kteří žili v pokojíku svých představ (dosl. překlad dle KJV) a říkali si, že Bůh nevidí, Bůh neslyší – to znamená, že ve své vlastní mysli činili, co se jim zachtělo, a mysleli si, že Bůh nevidí, o čem přemýšlejí. Jde tedy o způsob uvažování. Verš 12: „*I řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí, co starší domu Izraelského činí ve tmě, jeden každý v pokojích svých malovaných? Nebo říkají: Nikoli na nás nepatří Hospodin, opustil Hospodin zemi.*“

Podle Nového zákona jsme kněží a musíme obětovat sami sebe jako živou oběť. To, co činím se svým tělem, je moje oběť. To, co dělám se

svou myslí, to je také moje oběť. Co činím se svým duchem, to je také oběť. Všechno, co jsem dnes učinil, je oběť Bohu. Nám se to může zdát velké, ale je to to, co Bůh požaduje.

Jsme kněží
a musíme
obětovat sami
sebe jako živou
oběť.

Další část je oběť ohněm. Protože v Leviticu se píše, že každá oběť, kterou ke mně přivedeš, musí být osolena ohněm. Oheň reprezentuje soud. Je to soud měděného umyvadla a měděného oltáře. Protože duše má přirozenost šelmy. Když jsme se narodili na svět, měli jsme povahu šelmy. Povaha šelmy znamená, že je nezávislá na Bohu. Taková přirozenost je obětí d'áblu, životní styl nezávislý na Bohu je obětí d'áblu. Takový způsob života je klanění se obrazu šelmy. Můžeme to říct i jinak – jsou to oběti duše, která má povahu, přirozenost šelmy. Tělesný způsob života, všechny emoce, touhy a vůle, které vycházejí z přirozenosti šelmy. Jedině tehdy, když moje duše projde soudem, Bůh může přijmout oběť mojí duše. Oběti mojí duše musí být pročištěny ohněm, ohněm měděného oltáře a umyvadla, který mě pro Boha oddělí. Potom se moje duše stane očištěnou. Nadále už nejednám s mědí, která je na vnějším nádvoří, ale se zlatem, které je ve svatyni.

Poslední část oběti je oběť krve, to znamená, že musí být obětována krev. A to mluví o životě osoby, která přináší oběť. Musí ho položit. Krev se vezme a pomažou se jí rohy oltáře. Pokojná oběť zahrnuje krev, oheň, játra, ledviny a tuk. Tato pokojná oběť je jiná než oběť za hřích, protože tehdy přicházíte a žádáte Boha, aby odpustil váš hřích. Je to také oběť odlišná od oběti za přestoupení, která řeší vaše vztahy s bratrem či sestrou. Když jste se dopustili něčeho vůči vašemu bratru a potřebujete odpuštění – tato oběť se týká vztahů.

Vidíte tedy, že většina obětí, které Bohu přinášíme, jsou oběti za hřích nebo za přestoupení. Stále jednáme s urážkou, s tím, co jsme měli nebo neměli udělat, pořád to zůstává na této nižší úrovni. Ale Bůh chce, abychom se v našem obětování posunuli výše. Bůh požaduje pokojnou a zápalnou oběť. To jsou oběti zasvěcení se, kterými se zasvětíme Bohu. Vydáváme se tak Bohu. Je to oběť přátelství. Je to oběť toho, kdo se chce přiblížit Bohu. Znamená, že váš vztah k Bohu se posiluje. Už to není jen stále: „Odpusť mi, odpusť mi, odpusť mi,“ ale nyní říkáme: „Vydávám se Ti, já se Ti vydávám, chci, abys byl mým Přítelem.“ Na této rovině

začínáme vztah s Bohem. Boží věci už nejsou pro nás takovým břemenem jako předtím, nestěžujeme si, nezápasíme, ale stáváme se Božími přáteli.

Další aspekt pokojné oběti souvisí s přebytkem neboli tukem. Už jsem tady zmiňoval národního ducha, nacionalismus. Vzpomínáte na toho národního ducha, o kterém jsem mluvil? Když bratr duCille přišel do Nigerie, řekl nám: „Nigerijští křesťané, musíte zvítězit nad třemi věcmi. Nad pýchou, nad tradičními pokrevními smlouvami a nad rozdělením a sváry.“ Byla to naprostá pravda. A pořád ještě platí. Pomohlo mi to, protože to byl ukazatel na cestě, vždycky mě vedl k tomu, abych Boha prosil, aby mi pomohl zvítězit. Ještě pořád to takhle funguje.

Životní styl
nezávislý na
Bohu je obětí
děblu.

Je to podruhé, co jsem v Čechách. Naposledy jsem přiletěl z Německa. Když se potkáte s Němcem nebo s Čechem, je v tom rozdíl. Když se potkáte s Američanem nebo Nigerijcem, také vidíte rozdíl. Kde se berou ty rozdíly? Protože jsou duchové, kteří vládnou nad národnostmi, a vlastnosti, osobnost toho ducha se projevuje skrze lidi toho kterého národa ve způsobu jejich života. Jejich životní styl je uctíváním toho ducha. Bůh řekl Abrahamovi, že musí vyjít z domu svého otce, ze své rodiny a ze svého národa. To jsou tři roviny temnoty, které máme. Kdekoli se setkáte s Nigerijci, protože se rádi shromažďují, vznikne na tom místě nigerijská církev. To je duch, nad kterým musíme zvítězit my. Jsem na to háklivý, když to někdy vidím, protože vím, že v tom je duch. Proto jsme také odmítli národní církev, která je v Nigerii, protože víme, že tu církev motivuje nějaký duch.

Musíte proto hledat a prosit Boha, protože jsou rodinní duchové, rodinné modly, rodinní bohové, a tito duchové přicházejí a činí si na vás nárok. Chtějí, abyste se jim poddali stejně jako váš otec či dědeček nebo vaše matka. Ti z vás, kteří jste z Moravy nebo z Čech, určitě jste si všimli jistých charakteristik nebo vlastností, které jsou společné lidem z těchto oblastí. Angličané mají rádi čaj a Američané kávu. Proč? Vzpouza, říká bratr Jim. Američané se chtěli vzbouřit proti Angličanům, tak přestali pít čaj. Angličané mají úzké cesty, Američané široké. Angličané mají malé domy a Američané velké. Takže cokoliv Angličané udělali, Američané to nějak otočili a udělali to jinak. Dokonce se to dotklo i jazyka. Máte

americkou angličtinu a britskou angličtinu. Abychom si vytvořili svoji nezávislost.

Jsem si jist, že i vám Bůh bude zjevovat, když za Ním půjdete a budete Ho žádat, aby vám ukázal, co jsou ty věci, které vládnou nad

Přicházíte za Bohem z intelektuálního pohledu. Komunisté vás naučili, jak být mechaničtí a neosobní a jak neukazovat emoce.

Čechami nebo Moravou. Protože nad nimi potřebujete zvítězit. To jsou ty nadbytečné věci, které musíme Bohu obětovat. Protože Bible říká, že musíte zvítězit ve svém Jeruzalémě, Judsku a v Samaří, a pak můžete jít do celého světa. Musíte Bohu říct: „Tady je můj Jeruzalém. Nad čím tady mám zvítězit?“

Všiml jsem si, že Češi jsou velmi inteligentní, což je dobře. Hitler také viděl tu inteligenci a potřeboval ji na to, aby mohl spustit svoje fabriky, vyrábět zbraně, posílit průmysl atd. Takže první místo, na které přišel, byla Česká republika. A pak

vidíte lidi, jako byl Sigmund Freud, jedna z největších myslí, nejchytřejších lidí na světě. Takže to je na jedné straně kompliment, ale každý kompliment má svou černou stránku. A tou je intelektuální duch. To, že přicházíte za Bohem z intelektuálního pohledu. Nebezpečí je komunistické pozadí, ze kterého jste vyšli, protože komunisté vás naučili, jak být mechaničtí a neosobní a jak neukazovat emoce. Nad všemi věcmi se zamyslíte a mechanicky fungujete a máte mechanické vztahy. To je to, co jsem tady zavnímal. Je to něco, co může fungovat jako přikrytí ve vašich vztazích i ve vašem vztahu s Bohem. Inteligence je dobrá a Bůh ji potřebuje a zjevně si ji používá, ale musíte zvítězit nad tou černou stránkou, což je duch intelektu. Nigerijci jsou velmi silní a pyšní, a když se podíváte na jejich chvály, jsou velmi dynamické a silné. Ale jsme také hluční a agresivní. Nad agresivitou také musíme zvítězit. Rozumíte té rovnováze? Není to něco, nad čím zvítězíte jednoho dne, ale musíte přicházet za Bohem a prosit Ho a začít na tom pracovat a bojovat. Amen.

Jak otevřu svoji mysl Bohu?

Velmi jednoduše – Bohu tu mysl dáte. Jak to udělat prakticky? Jeden způsob, jak mysl Bohu dát, jak Mu ji odevzdat, je, že si každý den vezmete jeden verš a přemýšlíte nad ním. Když máte nějakou volnou chvíli, tak naučte svoji mysl, aby přemýšlela nad Písmem, nad Božím

Když máte nějakou volnou chvíli, tak naučte svoji mysl, aby přemýšlela nad Písmem.

slovem. Boží slovo je světlem. Mysl je temným místem, protože Bible říká, že duch tohoto světa zatemnil mysl tohoto světa. Mysl má nějaké otvory nebo oči a tyto otvory byly zavřeny. Přirozená mysl je na velmi nízké úrovni, protože je tělesná. Měla by být jako pták, jako orel, který se někde vznáší, ale v tuto chvíli je tady na zemi. Jakým způsobem vyletí letadlo? Rozjede se a pak ho vítr vynese do vzduchu. Představte si svoji mysl jako letadlo, které se rozjíždí a potřebuje vzlétnout a hledá vítr. Letadlo letí s tím větrem, a to je duch Boží.

Mysl musí přijmout Boží slovo, protože Boží slovo přinese mysl světlo. Mysl musí být pomazána Božím slovem. Proto musí nad tím slovem přemýšlet a musí slovo slyšet. Kupte si sluchátka, dejte si je do uší a poslouvejte Boží slovo, poslouvejte kázání. V Bibli se píše, že si máme tabulku se slovem položit před naše oči. Někdo říká: „Ty si jen pouštíš nahranou Bibli, ale neposloucháš ji.“ A já říkám: „Ale poslouchám.“ Mysl totiž nespí. Myslíte, že mysl spí? Není to tak. Když v noci spíte, spí jenom vaše tělo, ale mysl nespí. Přes den i v noci. V přirozeném tedy mysl nikdy nespí, je pořád aktivní. Je to jenom vaše tělo, které potřebuje jít někdy spát. V Nigérii nemáme k dispozici elektřinu 24 hodin denně, vy ji máte. Co s tím tedy děláte, jak to využíváte? Prakticky. Nahrajte si Bibli na paměťovou kartu, dejte si to někam, kde se to dá přehrávat, dnes je toho už hodně. V Británii je už dneska dokonce nějaká stanice, kde se čtyřicet hodin čte Bible. Můžete si dokonce pouštět Bibli dvacet čtyři hodin denně. Když pracujete, v pozadí může být jemně slyšet Bible. Bude to vstupovat do vašeho podvědomí. Neposloucháte to tak, že byste se tomu stoprocentně věnovali, ale stejně to k vám přijde. Můžete třeba vařit – vaříte si nějakou zeleninu a slyšíte kousek verše: Bůh řekl Mojžíšovi:

„Miluj mě.“ Slyšíte slovo „miluj mě“ a vaše mysl o tom začne přemýšlet. A pak jste v dopravní zácpě a posloucháte zase Boží slovo a Bůh zase říká Mojžíšovi: „Miluj mě.“ A už nejste v té zácpě, ale přemýšlíte o Boží lásce. Protože Boží slovo proměňuje duši. Proměňuje ji. Změní ji. Boží slovo přichází a mění mysl, každý den se vaše mysl otvírá a stává se citlivější a citlivější vůči Bohu.

Boží slovo
přichází a mění
mysl, každý den
se vaše mysl
otvírá a stává se
citlivější
a citlivější vůči
Bohu.

Jaký je rozdíl mezi tím, když posloucháme slovo z konference, nebo Boží slovo?

Boží slovo říká: „Můj synu, nezapomeň na přikázání a ustanovení svého otce a své matky.“ Ustanovení svého otce, to je slovo, které vám Bůh mluví napřímo. Takže to je přímé Boží slovo. A ustanovení matky je slovo, které Bůh dává skrze různé nádoby v těle Kristově. Takže existují dobré knihy, které si můžete číst, třeba „Svaté manželství“, můžete jít na různé webové stránky atd., a to je vyučování matky. Můžete si to rozdělit, ráno posloucháte Bibli, večer posloucháte kázání. Já si to také rozděluji, někdy čtu kázání, někdy si čtu Bibli. Musíte si vymyslet nějaký způsob, který vám bude vyhovovat. Když třeba někteří z vás pracují pořád s počítačem, tak si připojte k počítači sluchátka a pusťte si Bibli. I když musíte při práci přemýšlet a svoji mysl používat, stejně vám bude Boží slovo vstupovat do podvědomí. Já dokonce i když poslouchám zprávy, tak si přitom ještě pouštím Bibli. Poslouchám dvě věci najednou. Musíte si ustanovit nějaký způsob, jak svoji mysl zaměříte na Boží slovo.